

[Niels Helveg Petersen]

geringsdannelse og ikke en svag mindretals-regering.

I overvejelserne om den økonomiske politik tager det radikale venstre sit udgangspunkt i de råd, som regeringen og folketinget og offentligheden i en tæt strøm modtager fra sine økonomiske rådgivere, fra Nationalbanken, de økonomiske vismænd, budgetdepartementet. Rådet lyder: vi skal forbedre konkurrenceevnen, vi skal føre indkomspolitik, hvis vi vil forbedre beskæftigelsen, og hvis vi vil øge investeringerne.

Det system, vi har for lønfastsættelse her i landet, passer ikke til situationen med lav vækst, med høj ledighed og høj inflation. Tværtimod er det system, vi har, medvirkende til at øge beskæftigelsesproblemerne og til at underminere konkurrenceevnen. 2-årige overenskomster med automatik i overenskomstperioden i form af dyrtidsregulering, taktregulering og andet betyder, at der lægges en meget høj bund i indkomstudviklingen. Det betyder, at det er umuligt at nå ned på en omkostningsudvikling, der kan forenes med hensynet til beskæftigelsen og investeringen. Kører vi videre med dette system, er resultatet på forhånd givet: så stiger ledigheden, og så falder reallønnen yderligere. Dette er ikke grå teori, dette er virkeligheden i Danmark i 1982, men det er også virkeligheden i 1983 og i 1984 og endnu flere år frem. Med alle de vanskeligheder, som alle kender, som indkomspolitikken frembyder, er det dog den eneste farbare vej, og regeringen – også den nuværende – kommer til at betræde den, hvis der skal være nogen som helst mening i snakken om, at man nu vil gøre noget varigt for beskæftigelsen.

En indkomstudvikling på et lavere niveau må suppleres med fordelingspolitiske indgreb, med en skattereform, med obligatorisk overskudsdeling på de enkelte virksomheder og med forbedring af uddannelsesstilluddene. En indkomspolitik af denne art, kombineret med en skattereform, der giver en lavere beskatning af merindkomst, overskudsdeling og en forbedring af uddannelsesstilluddene, det er, hvad det radikale venstre foreslår, og set i forhold hertil er regeringens samlede marts-pakke ikke tilfredsstillende.

Flere foregående talere har hæftet sig stærkt ved SFs rolle i de seneste døgn og ved den aftale, som er indgået om afgifterne mellem S og SF, og som det radikale venstre

ikke har del i, men som vi har taget til efterretning. Det, jeg gerne vil pege på, er, at ved at indgå i aftaler om dette påtager SF sig et direkte medansvar for den økonomiske udvikling. Hvad der fra nu af sker med hensyn til beskæftigelsen, med hensyn til prisstigninger, valutaforhold og renteutvikling, det er også SFs ansvar. Det er længe siden, SF har haft et sådant ansvar. Partiet har boltret sig frit med de lette løsninger, med de bekvemme løsninger. Den tid er forbi. Det er en ny situation for SF at have et ansvar for, hvad der skal ske, og de kan heller ikke rigtig vænne sig til det. For på hvilken måde er det de tager ansvaret op? De tager ansvaret op ved at sige: nå ja, men hvis ikke vi får vores vilje til efteråret, så vil vi slet ikke stå ved noget af det, så stiller vi forslag om at ophæve nogle af de afgiftsforhøjelser, så skal afgiftsforhøjelserne på øl og tobak ikke træde i kraft. Hvad er dog det for en måde at tage et ansvar på?

Må jeg i øvrigt sige til SF, at jeg tror, SF overhovedet ikke behøver at ulejliges sig med at stille sådanne forslag. Det er der nok andre der finder på. Jeg kan da ikke forestille mig andet, end at der er oppositionspartier her i salen, der kunne finde på som noget af det første, de gjorde til oktober, at fremsætte et sådant forslag. Det er det ene i sagen. Det andet i sagen er næsten, at SF her har lovet, at hvis bare oppositionen er rigtig umedgørlig med hensyn til en ny skattepolitik, så har SF også lovet at sørge for, at der bliver udskrevet valg engang i december.

Det er sådan set, hvad hr. Gert Petersen sagde: hvis folketinget er umedgørligt og ikke kan sikre en skattereform, så skal vi nok sørge for at afskaffe regeringen til december. Så hr. Arne Melchior får muligvis ret i sin forudsigelse om et hurtigt valg.

Det, som jeg hæfter mig ved ved SFs måde at tage ansvaret på, er, at jeg synes, det er uklædeligt at ledsage en aftale med den slags trusler. Det viser for os bedre end mange ord, at samarbejdet mellem socialdemokratiet og SF ikke bygger på tillid, men på mistro.

Jeg skal gøre en enkelt bemærkning mere til SF. Hr. Gert Petersen har stået igen her i dag og sagt, at disse afgifter på øl og tobak vender den tunge ende nedad. Det er en svag efterklang af, hvad hr. Aksel Larsen stod og sagde fra denne talerstol i årtier. Det svarer overhovedet ikke til nutidens forhold. Er der